

ספורים

לארוחת ערב

הקשה של הלחם

"כשייזכי שלי לועסת את הקשה", אומרת אמא, "היא מחזקת את השרשרים של השנים שלה. אני לא מורידה לך את הקשה. אני רוצה שליוכי שלי יהיו שנים חזקות ובריאות".

"אבל זה לא טעים", מתעקשת יוכי. "זה קשה!"
 "מעגגגג..." אומרת אמא, "אף פעם לא ידעתי שקשה זה לא טעים. אני מכירה הרבה דברים שטעימים ודוקא קשהם קשים. הנה, פתחי את הארונות ותחפשי בעצמך", היא מציגה.

יוכי פותחת את הארון ומגלה שקדי מרק. "נכון", היא נזכרת, "אני אוהבת שהשקדים במרק הם קשים ופריכים, קשהם מתרפכים אני כבר פחות נהנית מהם".

במקרה מוצאת יוכי גזר אחד שיצא מהשקית והפך להיות רך וגמיש. "גם גזר אני אוהבת לאכל ודוקא קשה הוא קשה. ובצפצפ, גם ביסלי וביגלף וביסקוויטים ועוד ועוד מאכלים - טעימים ודוקא קשהם קשים. קשה זה דוקא טעים!"

באותו יום בשעת האכל, יוכי אוכלת את הקשה ונהנית. והנה היא שומעת את שיפי אומרת - "יו, איך את אוהבת קשה?..."

"חבל שאת לא טועמת", אומרת יוכי. "הקשה של הלחם טעים ודוקא כי הוא קשה. נחמד לאכל דברים קשים!"

"באמת?" מבררת שיפי, "את בטוחה?"
 כן, יוכי בטוחה בטוחה.

"מחר אביא לחם עם קשה", מודיעה שיפי, "אני רוצה לבדוק".

למחרת הביאה שיפי לחם עם קשה. היא טעמה ונהנתה, ומאותו היום החלה גם היא להביא לגן תמיד פרוסות שעשויות מלחם בשני צבעים: רך לבן ובאמצע וקרום חום מסביב.

"היום את מחליפה מקום ועוברת לשבת ליד השלחן הצהוב", אומרת הגננת בבקר אחד ליוכי המתוקה.

יוכי עוברת בלי בעיה. היא מוציאה את הלחם שלה מהתיק, נגשת ומניחה על הצלחת שעל השלחן הצהוב, וממהרת לטל ידים. קשה היא חוזרת ומתישבת במקום החדש, ולוקחת את הלחם בידיה, היא רוצה שעל הצלחת במקום שליידה מנח לחם - אבל כמה מזר, הלחם הזה הוא לבן כלו. אין מסביבו קשה.

יוכי מתפלאה מאד. היא ממש רוצה לשאל את שיפי שליידה: 'איפה קונים לחם כזה?' אבל היא מתאפקת ולא מדברת. רק אחרי שפך הילדות מברכות ביחד: "המוציא לחם מן הארץ", ויוכי בולעת את הביס הראשון - היא שואלת את השאלה.

"לא קונים לחם כזה", צוחקת שיפי. "אמא שלי מוציאה לי בכל יום את הקשה מהלחם, כי אני בכלל לא אוכלת אותו".

"למה?" שואלת יוכי.

"כי זה לא טעים", נחרצת שיפי, ולוקחת עוד ביס מהלחם הלבן שלה, שהוא בלי קשה בכלל.

יוכי מסימת את כל הרוך של הלחם שלה, וביד נשאר לה נחש חום. בכל יום, קשה היא ישבה בשלחן האדום, היא הייתה אוכלת אותו בלי בעיה. היא בכלל לא חשבה אם הוא טעים או לא. אבל קעת היא מרגישה ששיפי צודקת. "אוף, הוא קשה כזה..."

היא אומרת ולועסת אותו בלי חשק. למחרת בבקר, כשאמא מכינה לילדים את הפריכים, באה יוכי למטבח ומבקשת: "אמא, היום אני רוצה לחם בלי קשה".

"מה?!" מתפלאת אמא של יוכי, "איפה קונים לחם כזה?"

יוכי צוחקת. "לא קונים לחם כזה, פשוט משאירים את הקשה בבית".

